

на лятото. Сякаш нищо не биваше да смути великата радост на тържеството.

Новата черква, посветена на св^тите апосто^ли Петър и Павел, бе довършена и на следния ден щеше да бъде осветена от кардинала. Но Калоян предпочете да бъде увенчан в храма на Чудотвореца, там дето и брат му Асен бе сложил на главата си български царски венец. Когато шествието се зададе, викът на тълпата се разнесе като грохот на разбунено море и се смеси с радостния призив на всички Търновски църкви. Атлазени наметки, бляскави щитове, и ~~шеломове~~, пурпурната одежда на кардинала, короните на епископите, безценните камъни по гривни, диадеми и огърлия, ~~и~~ пъстрите, копринени руби на болярите | се залюляха в поток от светлина, искри и багри, които замаяха възхитените тълпи и изтръгнаха вико- ^{придичи}ве на възторг и почуда. Бляскавото шествие бавно ~~влезе~~ в черквата и камбаните престанаха да бият. Настана тържествено мълчание. Народът се стая, обзет от безименен трепет. Зачака със свито сърце и запрял да устните трепет. Не всеки можеше да види свещенодействието, но всеки го чувствуваше, по необикновено ^{то} бляскаше на сърцето си, по неспокойствието на зора си. Сякаш треска беше залюляла всички. Защото всеки знаеше, че това велико, което става зад стените на храма е било сетната въздишка на толкова паднали в жестока бран синове, братя, мъже, внуци, че това бляскаво тържество е било предсмъртния блян на хилядите, които бяха дали живота си, за да го видях събднат. И много скрити сълзи се сиясаха с разпиляните усмивки.

А в този миг, Калоян бавно пристъпваше към олтаря, сред трептящия блясък на стотиците бели воценици, сред замайващия дим на тимияна, сред приказната игра на сините, морави и зелени искри, които трептах по скъпоценния иконостас и хладния блясък на мраморните стълбове. Чуваше се само лекото пръщане на воцени-